Selsamal aeal oli just kuninga majas suured wäerad wõeraks, n'agu nimelt: Minister Gaston, Prints von Florentz, lesk wõrsti proua von Nassau-Dietz, Markgrahw Ernst von Bairuth, printsi Georgi Natsiwiil proua Eleonore (lesk) ɔc. Seesuguste wõeraste aeal oli kuningas wäga lahke ja hea tujuline mees, aga seda enam weel siis, kui t'al midagi nalja tagawaraks oli, mis sel aeal, kui kuningad weel enestel narrisi pidasiwad, muidugi arwa puudust wõis olla. Oma suurte wõerastele aga, n'agu ta soowis, üht üles arwamata mõistatust üles arwata anda, tegi temale ütlemata suurt rõõmu. Iseäranis oli t'al selle asja juures ilus Grahwi proua Isterloo, mõttes, kes kõige kõrgema waimuga naesterahwas üle kuningliku lossi leiti olewad; aga kaa weel peale seda üks kuulus tark ja mõtte arwaja inime pidi olema. Kui nüüd Kuningas hädast lauda oli istunud, tõi ta ennast rääkimistega pikamisi selle juttustamise peale ja rääkis seal juures paljugi inimese tarkusest, ja mõistusest. Andis kaa von Nassau würsti prouale, Amaalje von Isterloo tarkust sügawamalt tunda, ja seadis teda kui üht selle aegist eeskuju teistele etc. Pärast seda aga põõris kuningas ennast von Isterloo poole selle küsimisega: Kas t'al peaks küll wõimalik olema, ühe mõistatuse üle, mis ta temale ütlema saab, üht

tõsist otsust anda, sest seesugune mõistatus seista juba maailma kuulsa mõistatuste sarnane. — Grahwi proua palus nüüd seda mõistatust teada anda; ja kuningas palus jälle tema käest selle küsimise peale otsust: „Kuda woida see ühe maja isal wõimalik olla, ühe pääwase teenistusest 4 grossi, mite üksi naest kuue lapsega toita, waid kaa peale seda ühe suure kapitaali peale intresessi korjata, ja kaa peale seda ühtlasi weel ise üht samasugust kapitaali korjata? — Üks minu waesemad seltsi alamatest," lisas kuningas weel senna juurde, „oskab seda ja aiab seda wäsimata edasi; nimi ja inime ei pundu aga mite ise selle asja juure, üksi seda kunsti, kuda ta seda teeb, peab ülesarwatud saama."

Pärast seda kui Grahwi proua tük aega oli paha meelega nii kui kaa ilma aegu enese pead selle asja poolest murdnud, põõras kuningas ennast oma mõistatusega laudas istujate wõeraste poole, kinnitades, et see seletus sest mõistatusest, mite ühe sureliku inimese mõistuse töö sa olema. Kõik laudas istujad herrad ja prouad andsiwad kaa wiimaks eneste kaua järele arwamise järele temale selle poolest õigust. „Noh," ütles kuningas wiimaks, „kui minu wõeraste seas mite üht seesugust tarka inimest ei ole leida kes mulle seda wõiks äraseletada, ehk leian teda siis ometi kus-